

Passiviteit

Het is een misvatting dat een goed leven een actief leven is. Of zoals een vrouw mij ten onrechte op de vraag 'hoe zie jij je leven?' antwoordde: 'Alles eruit halen wat er in zit. Ik wil mijn talenten ontwikkelen, kijken hoever ik kom, carrière maken en eigenlijk ook nog kinderen nemen.' Als je goed in haar ogen keek, zag je het zwarte gat van een burn-out al opdoemen. Mensen die veel willen, maken al snel van hun leven een groot project. Zij stellen zich doelen, formuleren eisen, hebben hoge verwachtingen en vinden dat zij zelf overal verantwoordelijk voor zijn. Wat een sukkel! Heel hun leven runnen zij als een bedrijf. Elke scheet wordt gekeurd op de bijdrage die deze aan Het Succes levert. Wat zulke types vergeten is dat er naast een actief en nuttig bestaan iets anders nodig is om te overleven, namelijk lummelen, lanterfant en overgave aan datgene wat komt en gebeurt. Laat ik het zo zeggen: de afterlunch-dip is er niet voor niets. Het lichaam beveelt ons terecht te stoppen en in de sufstand te gaan. Luiheid en passiviteit horen er echt bij. Ik durf zelfs te stellen dat wanneer het leven door onze vingers glipt, we het pas te pakken krijgen. Wie alles uit zichzelf en zijn of haar leven probeert te halen, mist een hele hoop: buiten verveling, verstrooidheid en rust vooral het besef dat de dingen eerder met ons gebeuren dan dat we er invloed op uitoefenen. Bedrijven zouden ons opnieuw het lummelen en de passiviteit moeten bijbrengen. Te beginnen met het afschaffen van de flexibele professional die altijd en overal voor het bedrijf paraat staat. Die verkennersmentaliteit is tegennatuurlijk. Dus 's avonds geen mobiele telefoontjes meer en in de weekends stoppen met even de e-mail doen. Er wordt nog maar van negen tot vijf gewerkt en overwerk is een schaarse uitzondering. En hoewel de werkdag acht uur telt, ben je pas 'toppie' wanneer je 6.5 uur productief bent. Meer zit er voor de meeste mensen niet in. Het punt is dat wanneer privé-leven en werk vaker door elkaar gaan lopen, het eerste nog meer op het laatste gaat lijken dan het nu al doet. Dat is zonde. Want het leven is vooral ook passiviteit: het moet ons overkomen en ons gebeuren. Niet alles is een project. En zo gebeurt het, beste lezer, dat dit al weer mijn laatste column is voor dit blad. Tot elders.

Joep Schrijvers

Intermediair 23-9-2004